

Väckelserörelsehuliganism

Laestadianförsamlingar och andra väckelserörelser som för faderskapsfrågor använder pengar eller annan egendom som ett medel för syndabefrielsen, skulle behöva granskas vidare med utgångspunkt i etik och juridik. Att det är etiskt helt oacceptabelt bekräftas av de faderlösa barnens berättelser. Evangeliska lutherska kyrkans väckelserörelser gömmer sig bakom godtyckliga bibeltolkningar och skyddar ansvarlösa fäder. Det är psykiskt våld mot männens barn och bör behandlas i samhället som alla andra kollektiva våldsbrott. Att svika ett barn är väckelserörelsehuliganism. När fadern själv väljer att försvinna från sitt barns liv orsakar det i barnet en livslång ensamhet och sorg. En känsla av att vara icke godkänd. Inte värd att bli sedd och bemött. Förstfödda laestadianers församling gjorde det lätt för fadern att försvinna från sonens liv. För det krävdes bara en lekmanabikt¹, något som kan ges av vem som helst och hur som helst.

Skada på en annan person med psykisk våldshandling och bedömning av de händelser som ledde till skadan, måste utredas och bedömas med samma noggrannhet som arbetsolyckor, yrkessjukdomar och dödsfall. Det faktum att gärningen avser en evangeliskluthersk kyrka och dess väckelserörelse kan inte skydda dessa våldshandlingar, lekmanabikter, egendefinierade förlåtelsegivningar och tystnadslöften i all evighet. All oetisk penningtrafik som är förknippad med väckelserörelsers förlåtelseaffärer måste kontrolleras och avvecklas.

Tystnaden inom kyrkan skapar normen för en kultur som inom laestadianer sammanfattas med uttalandet "business as usual", att affärerna rullar på. Vad är då en äkta gåva, vad ett bidrag till församlingen, vad en "tvångsgåva" eller bytespeng med syftet "gynnar dig" och "gynnar mig"? Vad är priset på en "förlåtelseavgift" vid faderskapsavveckling?

¹ En bikt för en icke prästvigd person.

Därför har jag i detta arbete försökt beskriva händelseförloppet och de aktörer som möjliggjorde det psykiska våld som sonen och jag mött ur olika perspektiv.

Användning av pengar som ett sätt att förlåta synden, kräver en undersökning om dessa handlingars laglighet. Kyrkans väckelserörelser kan inte gömma sig bakom godtyckliga bibeltolkningar i deras synd- och straffretorik. Att svika ett barn är psykiskt våld och huliganism, utfört av väckelserörelsen.

Laestadianförsamlingen har också ett eget ansvar att fungera som vägledare för medlemmens liv och stödja fadern i hans ansvarstagande i att fullgöra sin närvaroplikt i barnets liv. Det ska inte gå till som med min son, när församlingen aktivt hjälpte till att separera fadern och sonen. Handlingarna synliggjorde en fientlig inställning mot oss som inte tillhörde församlingen. Barnet är alltid oskyldig för det straffet som fadern och församlingen ålägger honom. Därmed förvandlas en synd till något ännu större – laestadianförsamlingens synd. En synd som livnär av församlingens självgodhet och i den växande negativa attityden mot icke laestadianer. En farlig attityd som i sin tur tillåter helt oetiska handlingar mot oskyldiga barn och deras mödrar (och fäder). Det är en verklig högfärdssynd, men inte det att ett barn finns.

Den här faderskapshistorien är sorglig. Jag tänker på min sons far och hans självvalda frånvaro i barnets liv och minns mina morföräldrars berättelser från krigsåren. Från den tiden män och kvinnor, fäder och mödrar stupade eller skadades i kriget och barnen blev föräldralösa eller fick ett tillfälligt hem hos släktingar. På något sätt mobiliserades människors godhet och ansvar för barnets bästa möjliga framtid. Illvilliga handlingar för att separera levande fäder från sina barn kom inte på tal. Det var bara de i kriget stupade föräldrarnas barn som var föräldralösa. Men de barn som döms av väckelserörelserna förblir faderlösa trots levande fäder i dessa väckelserörelsers beskydd.